

3 думок сучасних

Павло Грабовський

Запорожжя та козацтво
Спать уклалися в журбі...
Інший час, панове братство,
Інші теми на добі!

Відлічивши козакові
Поважання данину,
Чи не глянуть мужикові
У хатиньку сумну?

Глянуть просто, без серпанку,
Яким все обволіка
Пан-поет, що бачив з ганку
Богоносця-мужика.

Наш мужик — то неук темний,
Працівник, але бідар,
Скарб незчерпано-таємний,
Що живився володар.

Довго ним ми рабували;
Кров лилась, свистів батіг,
Іще довше глузували,
Стали падати до ніг.

Бо часом рабування
Нас окрило каяття;
Найсвятіші почування
Зворушили гідь життя.

Але та любов висока,
Хоч правдивою була,
Зором збільшеного ока
Зайвих фарбів надала.

Зникла геть жива людина,
Розпочався був туман;

Та минула ця година
Повишаючих оман...

Перед нами — брат нужденний,
Яким він і справді є.
Тягне жереб свій злиденний
Та кляне життя своє.

Вік пита сірома неба:
Чи не пустять з рук кати?..
Отому найперше треба
Бідоласі допомогти!

Появить на очі люду
Його ж сховані скарби —
Справа гідна сил та труду,
Річ достойна боротьби!

Хлоп-мужик, панове братство,
То — підстава в наші дні...
А Січ-мати та козацтво —
Хай царствують у труні!